

veroorzaakte. 't Zou gemakkelijker zijn geweest als zij nog een poosje sukkelend was gebleven. Hij hoopte eigenlijk maar dat het zou zijn afgelopen als hij kwam, anders had hij nog alle kans op een scene en hij haatte niets zoozeer dan dat. Misschien nog wel een verzoening. God betere 't! Hij lachte bitter. Hij hield niet van twisten, maar als hij eenmaal getwist had hield hij niet van goed worden ook. Wie weet wat zij aan dien dokter verteld had? Vrouwen zijn altijd sentimenteel. Zij had waarschijnlijk behoefte gehad om haar hart uit te storten nu zij haar einde voelde naderen. Enkel en alleen om den vorm had hij haar dokter verzocht hem te waarschuwen wanneer de toestand dat vereischte, hij had het niet durven laten, maar hij stelde zich nu de vraag of het maar niet beter was geweest als hij het niet gedaan had. Het zou misschien wel zoo verstandig gehandeld zijn als hij na haar dood was gekomen, eenvoudig om alles in orde te maken en voor de begrafenis te zorgen. Neen toch niet, het armzalige schijnvertoon waaraan hij zooveel had opgeofferd werd beter gehandhaafd wanneer de wereld vernam dat hij tot haar was gegaan om haar in haar laatste oogenblikken bij te staan. De aangename stemming waarin hij nog kort geleden verkeerd had, verdween geheel. Hij was boos op zichzelf, hij voelde zich ontzettend prikkelbaar, zenuwachtig. 't Was geen droefheid, haar verlies deed hem zeker niet smartelijk aan. Vanwaar dan die gewaarwording van onvoldaanheid, hij zou bijna zeggen van schuldbesef, maar dat woord deugde hier heelemaal niet, hij had geen schuld, zij alleen had immers misdaan, 't was niet meer dan billijk dat zij de verantwoordelijkheid moest dragen.

Den volgenden morgen vroeg vertrok hij uit Coblenz, hij was genoodzaakt een paar uur te Carlsruhe te vertoeven daar er geen directe aansluiting was. Hij had slecht geslapen en voelde zich vermoeid. Zijn ongedurigheid nam toe, het was hem onmogelijk zich die enkele uren oponthoud ten nutte te maken door zich wat te ontspannen en het een en ander in de stad te gaan zien. Hij bleef in de restauratiezaal van het station zitten en ergerde zich over alles, over de menschen die in en uit liepen, over een gemoedelijken Duitscher die alle moeite deed om een praatje met hem te maken en die hij met de grootste hooghartigheid afwees, over de smakelooze, overladen versiering van de zaal en de leelijke muurschilderingen.

Het was ruim zes uur toen hij eindelijk aan het kleine station te Badenweiler uitstapte. Hij had in stilte op zichzelf gevloekt en zich verwenscht, maar hij had niet kunnen verhinderen dat hij gedurende het laatste uur steeds zenuwachtiger was geworden. Toch droeg zijn gezicht dezelfde uitdrukking van hooghartige onverschilligheid die het steeds kenmerkte en welke zijn gewaarwordingen ook waren, hij wist zich meesterlijk te beheerschen toen een klein, oudachtig heertje, deftig maar een beetje ouderwetsch gekleed met een met goud gemonteerden bril op, hem naderde en hem in het duitsch vroeg:

„Heb ik de eer meneer van Hagen te spreken?”

Jules boog toestemmend.

„Dr. Steiner”, hernam de ander zich zelf voorstellend. „Ik heb een rijtuig.”